

Debreceni Ítéltábla

Pf.I.20.139/2026/9. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Kónya Ügyvédi Iroda (Cím8, ügyintéző: dr. Kónya Judit ügyvéd) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek – Dr. Zeke Ügyvédi Iroda (Cím9, ügyintéző: dr. Zeke László ügyvéd ügyvéd) által képviselt Alperes1 (Cím1) alperessel szemben személyiségi jog megsértésének megállapítása és egyéb iránt indított perében a Törvényszék 32.P.20.239/2023/75. számú ítélete ellen a felperes részéről 78., az alperes részéről 77. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperes valamennyi keresetét elutasítja. A felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét az általános forgalmi adót is tartalmazó 1 189 037 (egymillió-száznyolcvankilencezer-harminchét) forintra felemeli. Mellőzi az alperest az állam javára illeték megfizetésére kötelező rendelkezést, és a felperes által az államnak megtérítendő kereseti illeték összegét 300 000 (háromszázezer) forintra felemeli. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek az általános forgalmi adót is tartalmazó 355 600 (háromszázötvenötezer-hatszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára, legkésőbb ezen ítélet meghozatalának keltétől számított 60 (hatvan) napon belül – 400 000 (négy százezer) forint fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az alperes a társasház lakója (a továbbiakban: a társasház), a felperes annak közös képviselője.

[2] Az alperes 2019. október 16. napján kelt elektronikus levélben kérte a felperestől annak biztosítását, hogy a társasház külső hőszigetelésével kapcsolatban született okiratokat, így az írásbeli szavazás eredményét fogadóóra tekintetében megtekinthesse. A felperes 2019. október 22. napján kelt válaszlevelében arról tájékoztatta, hogy mivel a perbeli társasház adatkezelői feladatait is ellátja, „hozzá adat csak befelé jöhet, kifelé kizárólag hivatalos helyekre szolgáltat, azt is csak a szükséges mértékben, végzésre”. Az alperes ezt követően, a 2019. november 6. napján írt emailben kérte, hogy a közös képviselő elektronikus úton juttassa el számára a Határozatok Könyvéből a hőszigetelést érintően a 2019. október 2-i írásbeli szavazással kapcsolatban meghozott határozatot, a szavazásról készült közgyűlési jegyzőkönyvet, beleértve a tulajdonostársak szavazatait, a hőszigeteléssel kapcsolatban rendelkezésre álló egyéb iratokat; a felperes csupán a korábbi levelet küldte vissza a számára.

[3] Az alperes ilyen előzmények után 2020 januárjában a társasház minden emeletén kifüggesztett, illetve a lakók postaládáiba bedobott levelében egyebek mellett a következők szerepeltek:

[4] - „A kért iratok, melyek a társasház ügyintézésével kapcsolatosak, természetesen nem kerültek megküldésre.” (a továbbiakban: 1. közlés),

[5] - „Több lakó részére megtagadja a fogadóórát és az iratbetekintést. Indokai: titkos iratok, személyiségi jogokra hivatkozás, felháborítónak tartja, hogy a lakók kutakodnak dolgok iránt”, (a továbbiakban: 2. közlés),

[6] - „Titkos szavazás a társasházban nem létezik!” (a továbbiakban: 3. közlés),

[7] - „Gyanús dolgok kerültek felszínre, de ezek tisztázására, a képviselő semmi hajlandóságot nem mutat. Még a törvényekkel is szembemegy, csak hogy a tulajdonosok ne lássanak bele a társasház ügyeibe,” (a továbbiakban: 4. közlés),

[8] - „Mint látható, a képviselő és a Bizottság minden eszközzel megpróbálja megakadályozni, hogy a tulajdonosok a tisztázatlan és gyanús eredetű dolgoknak utána nézzenek!” (a továbbiakban: 5. közlés),

[9] - „Megfelelő számú aláírás gyűlt össze a lakók körében, akik elégedetlenek a képviselő gazdálkodásával, munkavégzésével, a lakókhoz való hozzáállásával, illetve a tisztázatlan pénzügyi tranzakciókat, szerződéskötéseket illetően.” (a továbbiakban: 6. közlés),

[10] - „A jegyzői hivatalnál folytatott megbeszélésem alkalmával kiderült, hogy felpereslt név szerint ismerik, és azt nem mondhatnám, hogy jó vélemény van a közös képviselőnkéről!” (a továbbiakban: 7. közlés),

[11] - „Kérem, hogy jelezzék, ha a képviselő fenyegető e-mailt továbbítana ismételten, vagy leveleket küldene!” (a továbbiakban: 8. közlés),

[12] - „Ebben a pillanatban jutott tudomásomra egy lakótól, hogy a közös képviselő jelezte a közös költséget is emelni szándékozik, valamint a felújítás sem fog a meghatározott összegből kijönni. Igazán érdekes fejlemény...” (a továbbiakban: 9. közlés),

[13] – „Érdekem, hogy a tulajdonom egy megbízható képviselő kezelése alatt legyen, aki betartja a tulajdonosok jogait, tisztában van a jogállásával és a kötelezettségeit is maradéktalanul elvégzi. Ez jelenleg nem áll fenn!” (a továbbiakban: 10. közlés).

[14] Az alperes 2020. január 6. napján a felepresnek megküldött levelében továbbá az alábbi kijelentéseket tette:

[15] - „Nem kapják meg a kellő tájékoztatást a tulajdonosok”, mely a 2020. január 6-án kelt, az alperes által aláírt, közgyűlést kérő levélben található (a továbbiakban: 11. közlés),

[16] - „Visszaélés gyanúja merült fel gazdálkodásával kapcsolatban, melyet nem próbált rendezni, helyette fenyegető írásokkal próbálta megfélemlíteni a tulajdonosokat” (a továbbiakban: 12. közlés)

[17] - „Éves elszámolásokban kérdéses tételek merültek fel, melyek az iratbetekintés megtagadása miatt nem kerültek tisztázásra” (a továbbiakban: 13. közlés), és

[18] - „Összegzőként a Társasház pénzével nem a lakók elképzelései szerint gazdálkodik, hanem megfélemlítés eredményeként, önhatalmúan a Számvizsgáló Bizottság támogatásával” (a továbbiakban: 14. közlés).

[19] Az alperes 2020. január 9. napján e-mailt is küldött a felperesnek, amelyben a következő kijelentések szerepeltek:

[20] - „Tájékoztatásul közlöm, hogy tisztában vagyok a jogaimkal, és az ön kötelezettségeivel, melyeket törvények írnak elő, és ugyebár nem tartja be!!!” (a továbbiakban: 15. közlés)

[21] - „Most már betelt a pohár, ha ön országos hírnevet akar szerezni, rajtunk nem fog múlni!!! Bármедdиг elmegyünk annak érdekében, hogy ön leváltásra kerüljön, az ön által titkolt számlákat szerződések meg fogjuk nézni!” (a továbbiakban: 16. közlés),

[22] - „Nem tud olvasni, hogy hívogatja, zaklatja őket, aláírták-e? Tegye a dolgát! 30 napja van a közgyűlés összehívására! Amennyiben bármi problémája van, hozzám forduljon, és ne a lakókat zaklassa!!!” (a továbbiakban: 17. közlés),

[23] - „Vannak gyanús tételek, de vannak, melyek egyértelműen törvénysértések. Azt gondolta ezt a viselkedést a végletekig folytathatja? Tévedett! A lakók jó részének elege van magából, és nem akarja, hogy tovább képviselje a házunkat!” (a továbbiakban: 18. közlés),

[24] - „Milyen jогon hívja, zaklatja, próbálja feljelentéssel fenyegetni őket” (a továbbiakban: 19. közlés),

[25] - „Kíváncsi lennék milyen feljelentéssel fenyegetőzik?” (a továbbiakban: 20. közlés) és

[26] - „A lakók már nem hagyják zsarolni, megfélemlíteni magukat és le akarják váltani” (a továbbiakban: 21. közlés).

[27] Az alperes 2020. március 15. és 16. napjain ismét emailben kért tájékoztatást a felperestől a tervezett hőszigetelési beruházással kapcsolatos hitelfelvétel vonatkozásában azzal, hogy a tájékoztatást továbbítani fogja a lakóközösség felé. A felperes válaszként 2020. március 16. napján küldött levele szerint „Nem fogadtak Téged, sem szájuknak, sem gyámjuknak, így nem igénylik a közvetítést.”, majd a felperes a 2020. március 17. napján írt e-mailben az alábbiak szerint nyilatkozott: „Szerintem majd nézz jobban utána ennek:) Jogaim nekem is vannak, még akkor is, ha Te azt nem nagyon szeretnéd elismerni. Habzik a

szád ..., töröld meg. Csúnya egy nő ilyen szájjal:) Kérlek ne zaklass a leveleiddel. Annyira jártas vagy a törvényekben, egyem a szíved, kérlek nézz már utána mikor vagyok köteles beszámolni. És kinek. Csókoltatlak... Egy végre neked is megfelelő pasival... csak majd töröld meg előtte a szádat szívem. Habzó szájjal nem szívesen csókolgat senki.”

[28] Az alperes 2020. május 14. napján e-mailben ismételten iratkiadásra és tájékoztatásra kérte a felperest, aki 2020. június 10-i válaszlevelében arra hivatkozott, hogy mivel a felperes által kiadni kért iratok olyan adatokat is tartalmazhatnak, amelyek megismerésére nem jogosult, azok kitakarásáról kell gondoskodnia; ezért az iratok kiadását oldalanként 1 000 forint felszámítása mellett, a kért iratok mennyiségéhez igazodóan hozzávetőlegesen 100 000 forint letétbe helyezését követően tudja csak elvégezni.

[29] Az alperes pert indított az iratbetekintés biztosítása és az iratok kiadása iránt; az eljáró Járásbíróság ügyszám1 szám alatti ítéletében kötelezte a társasházat jelen per alperese számára az ott meghatározott iratok tekintetében a betekintés és fotó készítésének biztosítására. A Törvényszék ügyszám2 számú ítéletével az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatva egyes iratok vonatkozásában mellőzte az alperesi kötelezést, illetőleg kimondta, hogy a társasháznak valamennyi megjelölt iratban az érintettek személyes adatait felismerhetetlenné kell tennie.

[30] Az alperes pert indított a társasházzal szemben közgyűlési határozat érvénytelenségének megállapítása iránt, az eljáró Járásbíróság ügyszám4 számú ítéletével a közgyűlési határozatának érvénytelenségét állapította meg. A Törvényszék ügyszám számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, rögzítve, hogy a szigeteléssel összefüggő beruházás összegére, az ajánlatok számára figyelemmel részletes írásbeli tájékoztató anyag megküldése mindenképpen indokolt lett volna a szavazást megelőzően.

[31] Ezen per folyamán jelen per alperese által a bíróságnak benyújtott, 2020. február 12-én kelt, egyébként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szerint hatálytalan beadványa tartalmazta az alábbiakat

[32] - „Kérem vizsgálni: Btk. 195. § Kényszerítés, 323. § Zsarolás gyanújának felmerülését”, (a továbbiakban: 29. közlés),

[33] - „Hogyan lehetséges, hogy egy külső ember, akinek visszautasították a megbízását biztonsági őrökkel megjelenik, megfenyegeti a tulajdonosokat, leváltja a tulajdonosokból álló számvizsgáló bizottságot?” (a továbbiakban: 33. közlés),

[34] - „Mivel a megbízási szerződése el lett utasítva, így semmi joga nem lett volna a közgyűlésen bármilyen intézkedést hozni.” (a továbbiakban: 34. közlés),

[35] - „A közös képviselő gazdálkodása és ügyintézése során sok kérdés és gyanús dolog merült fel.” (a továbbiakban: 37. közlés),

[36] - „A Felperes1 tisztában van vele, hogy mérlegképes könyvelői végzettséggel is rendelkezem. Fél, hogy miket találnék, ezért tilt el ennyire az iratoktól?” (a továbbiakban: 38. közlés)

[37] - „Pénzügyi, elszámolási területen is találtam gyanús dolgokat.” (a továbbiakban: 39. közlés)

[38] - „Régebbi felújítások körül is felmerültek kérdések, melyekre sosem kaptunk érdemben választ.” (a továbbiakban: 40. közlés)

[39] - „Miután valóban sok problémát sikerült feltárnom, tájékoztattam a lakókat jogaik korlátozásáról.” (a továbbiakban: 41. közlés),

[40] - „Amikor a szigeteléssel kapcsolatos pályázatok iránt érdeklődtek, kilökdöste őket az irodából.” (a továbbiakban: 44. közlés),

[41] - „Másnap a képviselő fenyegető levelet küldött a tulajdonosok részére.” (a továbbiakban: 45. közlés),

[42] - „A képviselő, amint tudomást szerzett róla, hogy a lakók megbeszéléseket tartanak, fenyegető e-mailek, üzenetek érkeztek tőle megfélemlítés céljából! És ez nem az első eset. A megbízása során, már több tulajdonost fenyegetett meg csoportosan, illetve egyénileg is.” (a továbbiakban: 46. közlés),

[43] - „Egyik tulajdonos arról értesített, a képviselő feljelentéssel is fenyegetőzött. Több tulajdonos kellemetlenül érezte magát a zaklató hívások miatt, és megijedtek a képviselő fenyegető telefonjaitól.” (a továbbiakban: 47. közlés)

[44] - „A Felperes1 megfélemlítő magatartása gyakori a tulajdonosokkal szemben. Főként az idős tulajdonosokkal durván, agresszívan, fenyegetően lép fel.” (a továbbiakban: 48. közlés),

[45] - „Azonban miután a képviselő zaklatta, hívogatta, számonkérte az aláíró tulajdonosokat, ennek tükrében nem csodálkoznék, ha lenne tulajdonos, akit sikerült megfélemlítenie. Az aláírók csak kis részét hívta fel. Miért nem hívott fel minden aláíró? Meglátásunk szerint, olyan embereknél próbálkozott, akiknél esélye lehetett a megfélemlítésre.” (a továbbiakban: 49. közlés),

[46] - „Miután több tulajdonos a képviselő kellemetlen, számonkérő hívásairól, valamint fenyegetőzésről számolt be, nem lenne meglepő, ha néhányan megijedtek.” (a továbbiakban: 50. közlés),

[47] - „Több esetben agresszív magatartást mutat a tulajdonosok irányába, szándékosan bántalmazza őket mentális formában. Emberi méltóságot sértő magatartást tanúsít. Megfélemlítő, ellenséges, megalázó, megszégyenítő, támadó környezetet alakít ki. Az iratok alapján és a jelen lévő tulajdonosok elmondása alapján erőszakkal, fenyegetéssel kényszerítette ki a megbízatását is.” (a továbbiakban: 51. közlés),

[48] - „Megfenyegette az embereket, aki ellent mer szólni, kivezetteti a teremből.” (a továbbiakban: 52. közlés),

[49] - „Egyik társasházi szigetelésben érdekelt lakó azt jelezte: a „nyertes pályázó” élettárs a Felperes1 élettársa, illetve annak érdekeltsége.” (a továbbiakban: 55. közlés).

[50] Jelen per alperese ugyanezen perben tett, 2020. május hó 15. napján kelt beadványa szerint:

[51] - „A tulajdonosokkal szemben megengedett viselkedésével vét: Btk. 222. §. Zaklatás, Btk. 195. § Kényszerítés, 226. § Rágalmazás, Btk. 227. § Becsületsértés paragrafusai ellen.” (a továbbiakban: 28. közlés),

[52] - „Kérem a bíróságot, szólítsa fel az alperest és képviselőjét, hogy a perhez szükséges, és eddig eltitkolt iratokat bocsássa a bíróság rendelkezésére. Ezek hiányában, az ügyben előrehaladás nem lehetséges. Nem bemondások alapján kell intézni egy képviselőnek a tulajdonosok pénzügyeit. Kérném, hogy szólítsák fel a képviselőt, és jogi képviselőjét, a

továbbiakban működjön együtt és ne kifogásokat gyártson, mint ahogy eddig tette!” (a továbbiakban: 30. közlés),

[53] - „Btk. 376. §. Hűtlen kezelése” (a továbbiakban: 31. közlés),

[54] – „Megválasztásával egy időpontban megválasztásra került a 3 tagú számvizsgáló bizottság is. Tagjai: tag1, tag2, tag3. Ők a Felperes1 előre megírt, visszadátumozott megbízási szerződését nem fogadták el. A megbízási szerződés másolatán is egyértelműen jelezték, hogy visszautasítják a képviselő megbízását. Az összehívott közgyűlés a Felperes1 4 fő biztonsági őr jelenlétében megfenyegette a tulajdonosokat, hogy aki ellent mer mondani, kivezetteti a teremből.” (a továbbiakban: 32. közlés),

[55] - „Az összes dolgot figyelembe véve, rengeteg a Felperes1 gazdálkodása körüli probléma és törvénytörés.” (a továbbiakban: 36. közlés),

[56] - „Fenyegetőzik, rágalmaz, emberi méltóságot sértő hangnemet használ, önkényesen beruházást hajt végre.” (a továbbiakban: 43. közlés).

[57] A polgári per megindítása mellett jelen per alperese 2020. február 21. napján feljelentéssel élt a felperessel szemben a Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztály Nyomozó-Helyszínelő és Panaszfelvevő Alosztályán, amely feljelentésben szerepeltek az alábbiak:

[58] - „A március 7-i közgyűlésen Felperes1 a cégtől 4 fő biztonsági őr kíséretében érkezett. A jelenlévők nyilatkozták, hogy megfélemlítette a tulajdonosokat, nekik Felperes1 jelezte, hogy aki vele nem ért egyet, ellent mer mondani, kivezetteti a közgyűlésről.” (a továbbiakban: 35. közlés),

[59] - „Visszaélés gyanúja merült fel több tulajdonosban a Felperes1 gazdálkodását illetően.” (a továbbiakban: 42. közlés)

[60] - „Már a következő nap fenyegető email érkezett a közös képviselőtől, melyben a lakókat próbálja megijeszteni és megakadályozni a problémák megbeszélésében.” (a továbbiakban: 53. közlés)

[61] - „Egy értesülés alapján a élettárs közeli kapcsolatban áll a felperes1val. Az egyik lakó jelezte, aki ugyancsak szigetelésben dolgozik, hogy tudomása szerint a élettárs a Felperes1 élettársa, vagy annak az érdekeltsége.” (a továbbiakban: 54. közlés).

[62] Az alperes a társasház lakóinak a levelesládáikon keresztül 2020. szeptember 4. napján kelt levelet jutatót el, és azt a lépcsőházak minden emeletén is kiragasztotta. Ebben a következők szerepeltek:

[63] - „Tájékoztatom Önöket, hogy az év elején kiadott iratban jelzett, társasház gazdálkodásában talált problémák valósak.” (a továbbiakban: 22. közlés),

[64] - „Véleményem szerint nagy a baj, és nagyon tartanak bizonyos dolgok felszínre kerülésétől.” (a továbbiakban: 23. közlés),

[65] - „A tulajdonos és társasház között üzleti titok nincs. Személyiségi jogok nagyon minimális szinten értelmezhetők. Ez azt jelenti, hogy az írásbeli szavazólapokat is jogomban áll teljes terjedelmükben /név, lakcím/ kitakarás nélkül megtekinteni.” (a továbbiakban: 24. közlés),

[66] - „Utolsó iratbetekintési kérelmemre a Felperes1 olyan levelet továbbított, hogy 1000 Ft/oldal, körülbelül 100.000 Ft-ot utaljak a Társasház számlájára, és akkor kiadja. Megtagadja a fogadóórakat, az iratmegtekintést, melyet ingyen kellene a tulajdonosok számára biztosítani, és erre még horribilis összeget határoz meg!!!!” (a továbbiakban: 25. közlés),

[67] - „A hőszigetelés projekt 2020. számladatai valótlanok...Mindenki láthatja, hogy itt valami nem jó! Bemondás alapján bármit mondhatnak, bármit írhatnak! Alátámasztaniuk, iratokkal még nem sikerült!” (a továbbiakban: 26. közlés),

[68] - „Azon tulajdonosok irányába, akik látják, hogy jelentős gondok van a Felperes1 és a Bizottság munkájával, jellemtelen, fenyegető magatartást tanúsítanak. Próbálják lejáratni Őket!” (a továbbiakban: 27. közlés).

[69] A Polgármesteri Hivatal jegyzője 2022. február 7. napján a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény (a továbbiakban: Tht.) 27/A. §-ában meghatározott jogkörében felhívta a felperest mint a perbeli társasház közös képviselőjét a társasház működését szabályozó szervezeti és működési szabályzat pontosítására, illetve a társasházkezelői feladatellátásra vonatkozó szerződés megkötésének pótlására. Megállapította, hogy 2020-ban

nem teljesült a Tht. 35. §-ának (1) bekezdésében foglalt feltétel, mely szerint az éves elszámolások, költségvetés megállapításáról szóló közgyűlést évente az SZMSZ-ben meghatározott időpontig, de legkésőbb május 31-ig meg kell tartani, a pénzügyi tárgyú beszámoló és költségvetés tervezet megtárgyalására csak szeptember hónapban került sor.

[70] A társasház 2022. szeptember 30. napján közgyűlést tartott, amelynek során a felperes előadása szerint az alperes a következő nyilatkozatokat tette:

[71] - „Nem kapta meg a kért iratokat, amihez joga van, törvényekkel támasztotta alá. Felperes1 csak gusztustalan, fenyegető levelet küldött neki.” (a továbbiakban: 56. közlés),

[72] - „A tulajdonosoknak is fenyegető levelet küldött, amikor elkezdett utána járni dolgoknak, és meg akarta beszélni a tulajdonosokkal a rengeteg társasházi problémát, ami itt van.” (a továbbiakban: 57. közlés),

[73] – „Állandó ez a fenyegetés Felperes1 részétől, a tulajdonosok felé. Fenyegeti és kényszeríti a tulajdonosokat, ez a módszere.” (a továbbiakban: 58. közlés),

[74] - „Rengeteg törvénytelenység, és törvénytörés folyik a házban, Felperes1 részről, a jegyzői határozat is feltárta.” (a továbbiakban: 59. közlés),

[75] - „A tavalyi beszámoló sem volt jó, nem tudja, hogy fogadhatták azt el a tulajdonosok, mindenhol más szerepel, valótlanok.” (a továbbiakban: 60. közlés),

[76] - „Mindenkinek tudnia kell arról, mi folyik a házban, és őt keressék, ha információra van szükségük, mert – /.../ - Felperes1 és a számvizsgáló bizottság lehazudják a csillagokat is az égről, elsikkasztják a ház pénzét.” (a továbbiakban 61. közlés).

[77] Az alperes a felperesnek 2023. január 16. napján megküldött e-mailjében jelezte, hogy a 2022. szeptember 30. napi közgyűlési jegyzőkönyvében foglaltakkal nem ért egyet, a jegyzőkönyv a közgyűlésen történeteket nem a valóságnak megfelelően tartalmazza, kérte a közgyűlési jegyzőkönyv korrigálását, kijavítását.

[78] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes az 1-26., 28-55. és 57-61. szám alatti valótlan, illetőleg valós tényeket hamis színben feltüntető tényállításával megsértette a jóhírnévhez fűződő jogát; míg a 27. és 56. pontjaiban foglalt

véleménynyilvánítással megsértette a becsületét. Kérte az alperest kötelezni a jogsértő magatartás abbahagyására és eltüntetni a további jogsértéstől, valamint kötelezni az általa meghatározott tartalmú elégtétel adására és közzétételére, továbbá 5 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére.

[79] Az alperes ellenkérelmében a keresetek elutasítását kérte. Vitatta, hogy megsértette volna a felperes személyhez fűződő jogait. Érvelése szerint jogszerűen élt a véleménynyilvánítási jogával; tulajdonosként joga van a társasházi közös képviselő tevékenységével kapcsolatosan kritikai észrevételeket megfogalmazni, kérdéseket feltenni, tisztázást kérni, az aggályos kérdéseket a közgyűlés elé tární. Vitatta, hogy az 56-61. közléseket tette. Utalt arra is, hogy bíróság, más hatóság előtt tett nyilatkozatok nem tekinthetők személyiségi jogot sértő tényállításoknak.

[80] Az elsőfokú bíróság fellebbezésekkel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes a 2020. januárjában a társasház minden emeletére kiragasztott és a lakók postaládájába bedobott „Tisztelt Tulajdonostársak!” kezdetű levélben tett azon kijelentésével, hogy „A jegyzői hivatalnál folytatott megbeszélésem alkalmával kiderült, hogy felperes1t név szerint ismerik, és azt nem mondhatnám, hogy jó vélemény van a közös képviselőnkéről!”, a Járásbíróság előtt ügyszám3 számon folyamatban volt perben 2020. február 13. napján előterjesztett beadványában tett azon kijelentésével, mely szerint „Egyik társasházi szigetelésben érdekelt lakó azt jelezte: a „nyertes pályázó” élettárs a Felperes1 élettársa, illetve annak érdekeltsége.”, illetve a 2020. február 21. napján tett rendőrségi feljelentésben előadott azon kijelentésével, hogy „Egy értesülés alapján a élettárs közeli kapcsolatban áll a felperes1val. Az egyik lakó jelezte, aki ugyancsak szigetelésben dolgozik, hogy tudomása szerint a élettárs a Felperes1 élettársa, vagy annak az érdekeltsége.” megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát. Az alperest tiltotta a további jogsértéstől és kötelezte a felperesnek 1 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az alperesnek 1 007 486 forint áfát is tartalmazó perköltség, az államnak 276 000 forint eljárási illeték megfizetésére; az alperest szintén kötelezte az állam javára 24 000 forint eljárási illeték megtérítésére.

[81] A lefolytatott bizonyítás anyagának részletes ismertetését követően kifejtette, hogy vizsgálni kellett, miszerint a felperes által sérelmezett közlések tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősülnek-e; mivel a valótlan, illetve a való tény hamis színben feltűnő, sértő tényállítás a felperes jóhírnévét, az indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás pedig a felperes becsületét sértheti. A tényállítás objektíve igazolható, vagyis az állítás olyan ismérvekkel rendelkezik, amelyek alapján valóságuk bizonyítható vagy cáfolható; egyrészt ténylegesen megtörtént eseményekről, létező adatokról szól, másrészt határozott, nem az általánosság szintjén mozgó tényállítást tartalmaz, emiatt konkrétan vonatkoztatható az érintett személyekre, eseményre, körülményre.

[82] Ezen vizsgálat eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy a 3. közlés nem tényállítás, hanem az jogi álláspontjának kifejtése, így az nem alkalmas a jóhírnév megsértésére. A 10. közlés pedig értékítéletet tartalmaz, véleménynyilvánítás alapján a

jóhírnév megsértése nem állapítható meg. Az 1., 2., 4. és 5. közlések ugyan tényállítások, de a felperes az alperes által kért iratbetekintésnek, tájékoztatásnak nem tett eleget, a társasházban nem tartott fogadóórát, ekként a közlések nem minősülnek valótannak. Szintén valós közlésnek minősül a 6. alatti, mivel a tulajdonosok egy részének a Polgármesteri Hivatalhoz 2012. évben benyújtott bejelentése szerint alkalmas volt a tulajdonosok megfélemlítésére, amikor a felperes négy biztonsági őr kíséretében jelent meg a közgyűlésen; továbbá több tulajdonos valóban kérte a felperes tevékenységével összefüggésben a közgyűlés összehívását. A 8. közlést szintén nem tekintette valótlan tényállításnak, mivel a felperes által a lakóknak 2019. október 11. napján írt levélben arra tett utalást, hogy az a papírok „aláírogatásának” jogkövetkezményei lehetnek köznyelvi értelemben lehet fenyegetőnek nevezni. Szintén nem tekintette a felperes jóhírnévét sértő, valótlan kijelentésnek a 9. közlést, mivel a felperes korábban a sajtóbanban akként nyilatkozott, hogy a társasházakban a közös költség és a felújítások költségei is emelkedhetnek.

[83] Az elsőfokú bíróság ugyanakkor az alperes által a társasház lakóihoz 2020. januárban eljuttatott levélben szereplő 7. közlést a felperes jóhírnévét sértő valótlan tényállításként minősítette, mivel az alperes ezen közlés tényalapját nem bizonyította: Megyei Jogú Város Jegyzője írásban úgy nyilatkozott, hogy ilyen kijelentés elhangzásáról nincs tudomása.

[84] A 11-14. közlésekkel összefüggésben kifejtette: azokat egy a kizárólag felperesnek megküldött levél tartalmazza, így fogalmilag kizárt, hogy azok a társadalom felperesről kialakult értékítéletét befolyásolják. Emellett utalt arra, hogy az alperes nem megalapozatlanul állította a tájékoztatás hiányát (11. közlés); illetve hivatkozott a felperes fenyegető fellépésére (12. közlés). A 2019. évi beszámoló és az ahhoz készült magyarázat a hőszigeteléssel összefüggően felvett hitel összegét eltérően tünteti fel (59 600 000, illetve 56 900 000 forint), de eltér az engedélyezett 2% pótmunka ellenértéke is; így az alperes nem kellő alap nélkül hivatkozott a gazdálkodással kapcsolatos visszaélés gyanújára sem (12. és 13. közlés). A 14. közlés pedig részben értékítéletet tartalmaz. Az utóbbival összefüggésben arra is rámutatott, hogy a következetes bírói gyakorlat szerint a közös képviselőt a társasház ügyeit érintő, a tevékenységével összefüggő bírálattal összefüggésben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:44. §-ának (1) bekezdése szerinti fokozott tűrési kötelezettség terheli, amelynek mértékét a sérelmezett közlés nem haladta meg.

[85] Az alperes által a felperesnek írt elektronikus levélben tett közlések (15-21. alattiak) szintén nem voltak alkalmasak a felperes társadalmi megítélésének alakítására, így nem sérthették a felperes jóhírnévét. A közlések továbbá egyrészt értékítéletet, véleményt tartalmaznak; a ténylegesen tényállításnak minősülő közlések a már kifejtettek szerint részben nem valótlanok; részben valós tényekből levont következtetések, ekként nem sértik a felperes jóhírnévét.

[86] A 23. közlést véleményként, a 24. közlést az alperes jogi álláspontjaként; míg a 22., 25. és 26. alatti közléseket valós tényből levont következtetésként, illetve valós

tényállításként minősítette. A felperes maga sem vitatta, hogy az iratmásolat kiadását általa meghatározott összeg megfizetésétől tette függővé (25. közlés), egyebekben visszautalt a már kifejtettekre. A 27. közléssel összefüggésben a felperes fokozott tűrési kötelezettségét hangsúlyozta, kiemelve, hogy a kritika nem volt önkényes; továbbá azt is, hogy a véleménynyilvánítás alkotmányos védelem alatt áll [36/1994. (VI.24.) AB határozat]. Az előzményekre is tekintettel akként foglalt állást, hogy a véleménynyilvánítás nem sértette a felperes becsületét.

[87] A 28., 30., 32., 36., 43., 29., 33-34., 37-41., 44-52. közlésekkel összefüggésben kifejtette: a bírói gyakorlat szerint senkit nem érhet hátrány amiatt, hogy valamely perben a rendeltetészerű joggyakorlás követelményeit betartva védekezik, és ennek során olyan tényelőadást tesz, véleményt fogalmaz meg, amely alkalmas az ellenérdekű fél negatív színben való feltüntetésére. A peres eljárás során a fél által tett nyilatkozat akkor személyiségi jogot sértő, ha indokolatlanul bántó, sértő vagy a fél rosszhiszeműen tesz az ellenérdekű fél negatív megítélésére alkalmas valótlan tényállítást. Az alperes sérelmezett kijelentései a közgyűlési határozat érvénytelenségének megállapítása iránti perben relevánsak voltak, nem voltak alkalmasak a felperes jóhírnevének megsértésére. Utalt arra is, hogy a társasházi ügyek megvitatása körében zajló vita magában hordozza a tévedések lehetőségét és a túlzó, felfokozott, akár bűncselekményi minősítést is tartalmazó megállapításokat. Emellett a 29., 33., 34., 37-41. és 44-52. közlések részben véleményt tartalmaznak, a tényállítások pedig a már kifejtettek szerint nem minsülnek valótlanoknak.

[88] Az elsőfokú bíróság ugyanakkor arra a következtetésre jutott, hogy az 54. és 55. közléssel az alperes megsértette a felperes jóhírnevét. A tényállítás valóságtartalmát az alperes nem tudta bizonyítani; a közös képviselő és a beruházást végző vállalkozó közötti összefonódásra utaló kijelentés pedig alkalmas arra, hogy negatív irányba befolyásolja a felperesről kialakult társadalmi értéktételeket.

[89] Rögzítette, hogy a 42. alatti közlés a felperes keresetével szemben ténylegesen a rendőrségi feljelentésben található. A 35., 42. és 53. alatti közlések ugyanakkor kritikai észrevételeket tartalmazó tényállítások, amelyek alapjául szolgáló tényeket az alperes előadta, azok a felperes fokozott tűrési kötelezettségére is tekintettel nem sértették a felperes jóhírnevét.

[90] Az 57-61. alatti közlésekkel összefüggésben pedig arra a megállapításra jutott, hogy a felperes nem bizonyította, miszerint azok a 2022. szeptember 30-án megtartott közgyűlésen az alperestől elhangzottak. A tanúvallomások szerint nem szószerinti jegyzőkönyvezés volt, akként a jegyzőkönyv nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az alperes a terhére rótt kijelentéseket tette. Az 56. közléssel összefüggésben továbbá rámutatott, hogy a „gusztustalan” kifejezés – figyelemmel a felperes korábbi levelére is – nem lépte túl a szabad véleménynyilvánítás kereteit, azaz nem sértette a felperes becsületét.

[91] Mindezek alapján megállapította, hogy a 7., 54. és 55. közlések sértették a felperes jóhírnevét, míg a további közlések nem voltak személyiségi jogsértőek, így ezekkel összefüggésben elutasította a felperes keresetét. A megállapított jogsértésekre tekintettel a Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján eltiltotta az alperest a további jogsértéstől. Rögzítette, hogy a felperes keresetében meghatározott szövegű bocsánatkérő levél nem áll összhangban a megállapított jogsértésekkel, ezért az ennek közzétételére és megküldésére irányuló keresetet elutasította.

[92] A sérelemdíj megfizetésére vonatkozó keresettel összefüggésben hangsúlyozta, hogy az elsődlegesen kompenzációs célt szolgál. Az alperesi kijelentések következtében a felperesnél mélyebb, tartósabb változás nem következett be; életvitele jelentősen nem nehezült el, ugyanakkor az aggálytalan szakértői vélemény szerint a perbeli helyzetekkel összefüggésben vannak enyhébb, ún. reaktív tünetei, aktuálisan szorongás, felszültség jelenhet meg nála. Az alperesi viselkedés érzelmileg mélyen, érzékenyen érintette, ezzel kapcsolatosan kudarcot, tehetetlenséget élt meg, mely tartósabb feszültséget, indulatainak felduzzadását eredményezte és következménye lehetett a felperes által hivatkozott alvásprobléma. A jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére, a jogsértések felperesre és környezetére gyakorolt hatására tekintettel 1 000 000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest.

[93] Szükségtelennek tekintette és mellőzte tanú4 tanúkénti kihallgatását és Megyei Jogú Város Jegyzőjének ismételt megkeresését.

[94] A Pp. 83. §-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről, érvelése szerint a felperesi kereset eltúlzott volta miatt a Pp. 83. §-ának (3) bekezdése nem volt alkalmazható. A pertárgyértéket a felhívott bírói gyakorlat alapján 36 600 000 forintban, a felperes pernyertességének arányát 8%-ban határozta meg. A peres felek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint számítottak fel ügyvédi munkadíjat. A felperes javára a felszámított munkadíj és előlegezett szakértői költség 8%-át (86 429 forint), az alperes javára a felszámított munkadíj 92%-át (1 093 915 forint) vette figyelembe és a különbözet megfizetésére kötelezte a felperest. A pernyertesség arányának megfelelően kötelezte a feleket a feljegyzett kereseti illeték megtérítésére.

[95] A felperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet (részbeni) megváltoztatásával valamennyi keresetének helyt adó ítélet meghozatalát. Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával mellőzni a perköltség megfizetésére való kötelezését annak kimondása mellett, hogy mindkét fél viseli a saját költségét. Harmadlagosan kérte az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezni és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítani. Perköltség iránti igényt érvényesített.

[96] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság keresetet elutasító rendelkezései jogszabályellenesek és a felhívott döntésekkel is ellentétesek; a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen és nyilvánvalóan téves. Az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy nem egyszeri vagy kevés számú alkalommal történt jogsértés, hanem az 2019. óta lényegében állandósult az alperes részről, aki lejárató kampányt folytat ellene, eredménytelenül. Nem sértette meg a gazdálkodás szabályait, nem végezte rosszul a munkáját, a társasház érdemi fejlődésen ment át, a lakások forgalmi értéke nőtt, amelyet az alperesnek is észlelnie kellett volna. Állította, hogy valamennyi peresített közlés tényállítás, amelyek öncélúan, az adott ügy tárgyához nem kapcsolódóan hangzottak el. Közös képviselőként sem köteles tűrni ilyen mennyiségben a jogsértő valótlan tényállításokat. Az 1.-3. közlések egyértelműen valótlan tényállítások és nem vélemények, tartott fogadóórát és írásbeli, nem titkos szavazás volt. A 4. közlés szintén valótlan tényállítás, nem megállapítható, hogy mik az abban szereplő „gyanús dolgok”, de a kijelentés alkalmas a társadalmi megítélése hátrányos befolyásolására. Az 5., 6. és 8-26. közlések egyértelműen tényállítások, amelyek tartalma valótlan; az általános közfelfogás, közmegítélés alapján elítélendő magatartásformákat ró a terhére, negatív színben állítják be. A 28. és 29. közlések (a 27. és 28. megjelölés nyilvánvaló elírás) is egyértelműen tényállítások, amelyek valótlan tartalmúak, az őt bűncselekmény elkövetésével vádoló kijelentések nem kapcsolódnak az ügy tárgyához, öncélúan sértőek. A 30-61. közlések szintén valótlan tényállítások, azok nem kapcsolódnak a folyamatban lévő ügyekhez sem. A 27. és 56. közlésekben a „jellemtelen” és „gusztustalan” jelzők az általános közfelfogás szerint is indokolatlanul bántóak, sértőek, ekként sértik a becsületét. Az elsőfokú bíróság ítélete a bizonyítékokkal szemben az alperes álláspontját rögzíti csupán. A 2022. szeptember 30-án tartott közgyűlésről készített jegyzőkönyv teljes bizonyító erejű magánokirat, amely megfelelően bizonyítja, hogy az alperes a felsorolt kijelentéseket tette, ezzel ellentétes álláspontját az alperes lett volna köteles bizonyítani. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az alperes nem vállalta az általa készített hangfelvétel szakértői vizsgálatát. A gazdálkodás megfelelőségét könyvvizsgálói jelentések igazolják, a leváltására irányuló kezdeményezésekkel a tulajdonosok többsége a közgyűlési határozatok szerint nem értett egyet, ezzel ellentétes állításait az alperes nem bizonyította. Érvelése szerint a perben a Pp. 83. §-ának (3) bekezdése alkalmazható lett volna.

[97] Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítéletet a keresetnek helyt adó részében megváltoztatni és a keresetet teljes egészében elutasítani (vagylagosan a túlzott mértékű sérelemdíjat csökkenteni) és a felperest kötelezni az elsőfokú perköltség megfizetésére. Másodfokú perköltség iránti igénye is volt. Érvelése szerint a 7. közlésben a jegyzői hivatalban folytatott beszélgetés alapján saját szubjektív véleményét, benyomását közölte, amit tükröz a „nem mondhatnám, hogy jó” megfogalmazás. A vélemény nem gyalázkodó, nem becsmérő. Nem állította, hogy a jegyzőnek rossz véleménye van a felperesről, azt sem, hogy erről a jegyzővel beszélt volna; így a jegyzői nyilatkozat nem releváns bizonyíték. A lakóknak címzett levélben egyébként joggal fogalmazott meg kritikát a felperessel szemben, amelyet tűrni köteles. Egyébként is természetes, hogy valakiről eltérő vélemények alakuljanak ki.

[98] Az 54. és 55. közlésekben a tényállítás nem az, hogy a felperes élettárs élettársa, közeli ismerőse vagy az érdekeltségébe tartozó személy, hanem az, hogy az alperesnek egy lakó ezt állította; az csupán hallomásról való közlés, nem tényállítás. Mindkét közlést hivatalos eljárásban tette, amely eljárások a hőszigetelési pályázattal is kapcsolatosak voltak;

a tényállás tisztázáshoz tartoztak, mivel a felperes elfogultságára utaltak egy olyan helyzetben, amikor a közgyűlés csak egy ajánlatról szavazhatott és az árajánlatokat, pályázatokat nem is láthatták. A közlések nem öncélúak, hanem az egyéb körülmények által indokolható feltevések; gyalázkodást, lealacsonyítást nem tartalmaznak. A Ptk. 2:45. §-ának (2) bekezdése szerint jóhírnévsértés csak tényállítással követhető el; ezen közlések azonban nem tényállítások; a bírói gyakorlat szerint (BH2013. 51.) a „hallottam, hogy” típusú közlés vélemény, gyanú, amely nem alapozza meg a jóhírnévsértést. Hangsúlyozta, hogy a hatósághoz fordulás, jogszerű jogérvényesítés és ekként védett magatartás, a hatóság felé tett közlés nem lehet jóhírnév sértés alapja. Ezen közlések egyébként nem is széles nyilvánosság előtt hangzottak el és nem nyilvánvalóan rosszhiszeműek. A társasház gazdálkodásával kapcsolatos ügy közérdekű, amelyben a véleménynyilvánítás szabadsága szélesebb, a közös képviselő tűrési kötelezettsége tágabb; a perben feltárt tények objektíve indokolták az alperes gyanújának felmerülését; a kijelentések célja a tisztázás, a tulajdonosok érdekeinek védelme volt.

[99] Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a pszichológus szakértő véleményét: a bíróság a sérelmezett közlések 92%-ára nem állapított meg jogsértést, ebből következően a szakvélemény szerinti lelki defektusok nem hozhatóak összefüggésbe az alperes magatartásával. Amennyiben az elsőfokú bíróság által elfogadott három közlés sértené a felperes személyiségi jogait, úgy azt kellene vizsgálni, hogy konkrétan ezek milyen következménnyel jártak, amely nem szerepel az ítéletben; a szakvélemény a felek általában feszült viszonyának következményeit rögzíti csupán. Nem bizonyította, hogy ezen közlések bármelyike okozta volna a felperes állapotát; az nem róható az alperes terhére, ha a felperes személyes alkata miatt a nem jogsértő magatartásokkal összefüggésben a szakértői véleményben rögzített állapotba került. Kiemelte, hogy a jogsértőnek minősített közlések és a szakértői vizsgálat között 6 év telt el; a szakértő által rögzített állapot nem hozható összefüggésbe a több évvel korábbi eseményekkel. Tartós személyiségváltozás a felperesnél nem következett be.

[100] A sérelemdíj összege eltúlzott. A felperes 61 jogsértés alapján kért 5 000 000 forint sérelemdíjat, az elsőfokú bíróság három jogsértés kompenzációjaként 1 000 000 forintot ítelt meg; az nem igazodik a hasonló ügyekben követett (meg nem jelölt) bírói gyakorlathoz sem, amely hasonló ügyekben 50 000 – 300 000 forint sérelemdíjat tart elegendőnek. A sérelemdíj ez esetben büntetésként szolgál, amely nem felel meg a jogintézmény céljának.

[101] A felperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezése szerinti másodfokú határozat meghozatalát kérte. Érvelése szerint az alperesi fellebbezés csúsztatásokra alapozott, az alperes összemosza a becsületsértés és jóhírnévsértés kritériumait. A 7. közlésben a „kiderült” kifejezésből egyértelmű, hogy az tényelőadás; a fellebbezés ezzel kapcsolatos előadása csak „egyfajta magyarázkodás”. A „jegyzői hivatal” és „megbeszélés” ellentmond annak, hogy az alperes csak véleményt alkotott. Egyébként nincsenek problémás, kétes ügyei. Szintén tényállítások az 54. és 55. közlések; a „jelezték” kifejezés azt takarja, hogy most már az alperes is tudomással bír erről. A perben semmiféle összeférhetetlenséget nem kellett vizsgálni, annak nem volt tárgya, hogy élettárs az élettársa-e; az állítás csupán a lejárátását célozta, egyébként azon beadvány hatálytalan is volt, a benyújtását semmi nem

indokolta. A sérelemdíj összegével kapcsolatosan utalt arra, hogy az alperes a szakvélemény kiegészítését nem kérte, azt elfogadta, így a szakértői véleményt támadó fellebbezési érvelés súlytalan. Az alperessel szemben a jogszabály által nevesített jogkövetkezmények alkalmazását kérte, amelyet az alperes indokolatlanul értékel a megregulázására szolgáló eljárásként. A sérelemdíj összege megfelel a Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdésben foglaltaknak.

[102] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperesi fellebbezés elutasítását (helyesen a felperesi fellebbezéssel támadott körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását) kérte. Érvelése szerint a felperes megalapozatlanul kérte az elsőfokú ítélet felülmérlegelését, erre releváns érveket, szakmai hivatkozásokat nem közölt; a fellebbezés lényegében jogi indokolás, érvelés nélkül csupán rögzíti, hogy a sérelemezett közlések valótlan tényállítások. A fellebbezésből is kitűnően a felperes célja a perindítással az alperes „megfegyelmezése”, amely nem fér össze a rendeltetésszerű joggyakorlással, az alperestől nem vitatható el a véleményalkotás joga. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nem hiányos. A felperes maga ragaszkodott a megjelölt számos tényállás tekintetében a per lefolytatásához, a rendkívül nagy arányú pervesztés következményeit viselni köteles. A fellebbezéssel ellentétben nem lehet bizonyító erőt tulajdonítani annak, ha az alperes nem vállalta az igen költséges szakértői vizsgálatot a hangfelvétel kapcsán; továbbra is hangsúlyozta: mivel a felperes állította, hogy a felvétel manipulált, azt a felperesnek kellett volna bizonyítania.

[103] Az alperes Pf.6. sorszám alatt a felperes fellebbezési ellenkérelmére tekintettel hangsúlyozta, hogy a per kezdetétől hivatkozott a közlések véleménynyilvánítás jellegére. A véleményt a „kiderült” szó nem teszi tényállítássá, mint ahogyan a jegyzői hivatalra való utalás sem. Az 54. és 55. közlésekben pedig a tényállítás csupán az „olyan információ jutott el hozzám”, az információ tartalmát ez nem teszi ténnyé. Hangsúlyozta a társasházi közösség nagyszámú tagja mellett is zárt közösség; egyébként a bíróság több alkalommal állapított meg a felperes oldalán jogsértést (jegyzői felhívás, iratbetekintési per, közgyűlési határozat megsemmisítése a nem kellő tájékoztatás miatt).

[104] A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése alapos.

[105] A felperes ugyan harmadlagos fellebbezési kérelemként indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, azonban az ítéltáblának a Pp. 383. §-ának (1) bekezdéséből következően elsőként ezt kellett elbírálnia, mivel az ítélet érdemi felülbírálatára csak akkor van lehetőség, ha annak eljárásjogi okból való hatályon kívül helyezése nem szükséges. A felperes azonban egyáltalán nem jelölt meg olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná. Hivatkozott ugyan a 346. §-ának (4) és (5) bekezdéseire, de ennek részletes, az ítéltábla által érdemben vizsgálható indokát nem adta. Az ítéltábla ezért csak utal arra, hogy az indokolási kötelezettség csak azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolása az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre terjedjen ki {3169/2019. (VII. 10.) AB határozat [32]; 3159/2018. (V. 16.) AB határozat [31]}; nem következik az indokolási kötelezettségből a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is

kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {26/2020. (XII. 2.) AB határozat [22]}. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint nem jelenti az indokolási kötelezettség megsértését az, ha a bíróság által kifejtett okokkal, indokokkal a jogorvoslatot kezdeményező fél nem ért egyet. Az elsőfokú ítélet indokolása kielégíti a Pp. 346. §-ának (4) és (5) bekezdéseit.

[106] Megsértett eljárásjogi rendelkezésként megjelölte a felperes a Pp. 325. §-ának (4) bekezdését és 279. §-át, azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi mérlegelő tevékenységét nem az eljárásjogi, hanem az anyagi jogi felülbírálat körében vizsgálhatja és bírálhatja felül (BDT2023. 4672.). Az ítélőtábla maga sem észlelt a Pp. 370. §-ának (3) bekezdése szerinti eljárást indokoltá tévő lényeges, az ügy érdemi eldöntésére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértést; a Pp. 381. §-ában írt feltételek hiányában az elsőfokú ítéletet érdemben bírálta felül és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a per eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, ám a helyesen megállapított tényállásból részben téves jogi következtetésre jutott.

[107] A felperes a 27. és 56. közlések kivételével valamennyi közléssel összefüggésben a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértésének megállapítását kérte. A Ptk. 2:45. §-ának megfelelően a felperes jóhírnévét a valótlan, illetve a való tény hamis színben feltüntető, sértő tényállítás sérthette meg; az indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás alapján – erre irányuló kereset esetén - a felperes becsületének megsértése állapítható meg. A felperes a fellebbezésben továbbra is állította, hogy az 1-26. és 28-55., 57-61. közlések tényállítások. Az ítélőtábla ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátai között gyakorolhatta, ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezések tartalmi követelményei körében előadottak is. Az alperes a keresetet elutasító rendelkezésekkel, illetve azok indokaival szemben nem élt jogorvoslattal, ekként az ítélőtábla az alperesi fellebbezéssel érintett 7., 54. és 55. közlések mellett azon felperesi fellebbezéssel érintett közlésekkel összefüggésben vizsgálhatta, hogy azok tényállításként vagy véleményként minősülnek-e, amely esetekben az elsőfokú bíróság azokat nem tényállításként minősítette. Ennek megfelelően az ítélőtábla nem érinthette az 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9., 11., 12., 13., 22., 25., 26., 35., 42., 53. közlésekkel összefüggésben tényállításként való minősítését. A 28., 30-32., 36., 43., 29., 33., 34., 37-41., 44-52. közlések vonatkozásában az elsőfokú bíróság ugyanakkor kifejezetten az egyes közlések vonatkozásában nem foglalt állást.

[108] Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a közlések valós tartalmának feltárása során a PK 12. számú kollégiumi állásfoglalás szerint a kijelentést a maga egészében kellett megvizsgálni, az abban foglalt kifejezéseket pedig nem a formális megjelenésük, hanem a valóságos tartalmuk szerint, a szavak általánosan elfogadott jelentését alapul véve kellett figyelembe venni. Az elsőfokú bíróság arra is helytállóan utalt, hogy az adott közlés mely esetben minősül tényállításként (az elsőfokú ítélet [66] bekezdése); a tényállítások és vélemények elhatárolása az ún. bizonyíthatósági teszt alapján történhet: az a közlés, amelynek valósága vagy valótlanága bizonyítható, az tény, amelynek valóságtartalma nem bizonyítható, az vélemény (hasonlóképpen: BDT2020. 4235., Kúria Pfv. 21.678/2018/7. szám alatti határozatok). Nem elegendő azonban egyszerű nyelvtani vizsgálatot végezni; vizsgálandók a kifogásolt közlés szövegösszefüggései, valamint a közléshez kapcsolódó társadalmi közfelfogás is (Kúria Pfv.IV.20.071/2025/6. számú ítélet); tekintettel kell lenni az eset összes körülményeire is, mivel a tartalma szerint tényállítás formájában is megjelenő közlés is hordozhat véleménynyilvánítást (Kúria Pfv.IV.20.275/2023/7. szám alatti határozat).

Annak megítélésénél, hogy a személyiségi jogi perben kifogásolt közlések tényállításnak vagy véleménynek, értékítéletnek minősülnek, figyelembe kell venni a közlés témáját és aktualitását is (Kúria Pfv.IV.20.333/2022/4. szám alatti döntés).

[109] Az ítéltábla mindezekre figyelemmel egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a 3. közlés nem tényállítást tartalmaz. Ezzel összefüggésben arra volt figyelemmel, hogy a felperes 2016. október 11-én az alperesnek írt levelében maga hivatkozott arra a felek közötti, az iratok megtekintésével összefüggésben kialakult vitában, hogy „az írásban leadott szavazat mindenki magánügye, ezért írásbeli szavazás”; amely csak akként értendő, hogy a szavazatok megismerésére a tulajdonostársak nem jogosultak, amely tartalmában, annak az alperesi szempontból való eredményét tekintve azonos a szavazás titkosságával. Az alperes által írt levélben szereplő „Titkos szavazás a társasházban nem létezik” közlés erre adott reakció, álláspont, vélemény megfogalmazása arról, hogy ezen indokkal a felperes nem tagadhatná meg a szavazatok megismerését, megtekintését. Hasonlóképpen a felperesnek az iratok megtekintésével kapcsolatos álláspontjára adott reakció a 24. közlés („A tulajdonos és társasház között üzleti titok nincs. Személyiségi jogok nagyon minimális szinten értelmezhetők. Ez azt jelenti, hogy az írásbeli szavazólapokat is jogomban áll teljes terjedelmükben /név, lakcím/ kitakarás nélkül megtekinteni.”), amely az alperes véleményét rögzíti arról, hogy a felperes köteles és miként köteles az iratbetekintést biztosítani. Az „Érdekem, hogy a tulajdonom egy megbízható képviselő kezelése alatt legyen, aki betartja a tulajdonosok jogait, tisztában van a jogállásával és a kötelezettségeit is maradéktalanul elvégzi. Ez jelenleg nem áll fenn!” (10. közlés) pedig kizárólag az alperes közös képviselővel szembeni elvárásait és azt rögzíti, hogy az alperes értékelése szerint a felperes ennek nem felel meg, amely a felperessel szembeni kritika, azaz a felperes véleménye, ekként konkrét, objektíve igazolható tényállításnak nem tekinthető. Szintén egyértelmű véleménynyilvánítás a 23. közlés, amelyet az szövegszerűen is rögzít: „Véleményem szerint nagy a baj, és nagyon tartanak bizonyos dolgok felszínre kerülésétől.”.

[110] Az ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróság érvelését a 7. közlés vonatkozásában. Az „A jegyzői hivatalnál folytatott megbeszélésem alkalmával kiderült, hogy felperes lt név szerint ismerik, és azt nem mondhatnám, hogy jó vélemény van a közös képviselőnkéről!” közlés valóban tartalmaz tényállítást annak kijelentésével, hogy a jegyzői hivatalban ismerik a felperest, amelynek valóságát maga a felperes sem vonta kétségbe az elsőfokú eljárás során. A közlés második fele azonban nem minősül tényállításként: az alperes ugyanis nem kijelentette, hogy a jegyzői hivatalban nincs jó vélemény a felperesről, hanem saját értékelését, kialakult meggyőződését közölte arról, hogy ott róla nem jó vélemény alakult ki, amelyet egyértelműen kifejezésre juttat a mondat „nem mondhatnám, hogy” kitétele. A sérelmezett levél többször is az alperes gyanúját, feltételezéseit, az alperesi magatartásból levont következtetéseit tartalmazza a tulajdonostársak figyelmének felkeltése céljából, a sérelmezett közlés is a felperes tapasztalásán alapuló, a jegyzői hivatalban eljárva kialakult és objektíve nem igazolható vagy cáfolható véleménye. Figyelemmel arra, hogy a felperes ezen közléssel összefüggésben is jóhírveve megsértésének megállapítását kérte, amelynek alapja véleménynyilvánítás nem lehet, a felperes ezen közlésre alapított keresete is megalapozatlan volt.

[111] Az 1., 2., 4., 5., 6., 8., 9. közlésekkel összefüggésben az ítéltábla a Pp. 370. §-ának (1) bekezdésére tekintettel csak azt vizsgálhatta, hogy azok valós állítások-e; illetve, amennyiben nem valósak, úgy sértik-e a felperest. A személyre vonatkozó, objektíve valótlán tényállítást kifejező közlés ugyanis csak akkor minősül jogsértésnek, ha közmegítélés szerint a tényállítás alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja, az érintett személy hátrányos társadalmi megítélését kiváltsa (BDT2019. 4062.). Az objektíve valótlán tényállítást kifejező közlés is csak akkor minősül jogsértésnek, ha a közmegítélés szerint a tényállítás alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja; az elbírálás szempontja nem a sértett érzékenysége, hanem a közfelfogás.

[112] A lefolytatott bizonyítás anyaga – ezek között az éppen a felperes által csatolt elektronikus levelezés és a Pp. 360. §-ának (1) bekezdése szerinti kötőerővel rendelkező jogerős bírósági ítélet – alapján tényként rögzíthető, hogy az alperes az általa kért iratokat megtekinteni nem tudta, illetve azokat a felperes eltérő jogi álláspontja miatt részére nem küldte meg, amely felperesi álláspont jogszerűtlenségét részben a bíróság is megállapította. A felperes sem vitatta továbbá, hogy – az általa ismertetett okokra tekintettel – magában a társasházban fogadóórát nem tartott. A közlések ezzel kapcsolatos tartalmának valósága ekként bizonyított, azok ezt meghaladóan csak az alperes ezen tényekből levont tartalmi következtetéseit rögzítik („természetesen nem kerültek megküldésre”, „Indokai: titkos iratok... felháborítónak tartja”, „csak hogy a tulajdonosok ne lássanak bele” „minden eszközzel próbálja megakadályozni, hogy a tulajdonosok a tisztázatlan és gyanús eredetű dolgoknak utánanézzenek”), amelyek nem tekinthetők okszerűtlennek, ezért a jóhírnévsértés megállapítására nem adnak alapot (EBH2011. 2396.). Erre tekintettel az 1., 2., 4. és 5. közlésekkel kapcsolatos felperesi fellebbezés nem alapos.

[113] A 6. közlésben a tényállítás az, hogy megfelelő számú olyan lakó aláírása gyűlt össze, akik elégedetlenek a felperes tevékenységével, a fellebbezésben kiemelt „tisztázatlan pénzügyi tranzakciók, szerződéskötések” kitétel csupán azon okok egyike, amelyeken a tulajdonosok elégedetlensége az alperes érvelése szerint alapul. A szöveg kontextusára is figyelemmel az állítás ez esetben nem az, hogy tisztázatlan pénzügyi tranzakciók és szerződések vannak, hanem az, hogy egyes, aláíró tulajdonosok szerint léteznek ilyenek; amelynek valósága perben igazolt, hiszen valóban volt ilyen, a közgyűlés összehívására vonatkozó kezdeményezés. A „megfelelő számú” kitétel pedig az alperes jogi álláspontjaként minősül, ugyanakkor az még valótlansága esetén is mellőzi a sértő jelleget. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy ezen közlés sem jóhírnévsértő.

[114] A 8. közléssel összefüggésben az ítéltábla az elsőfokú bíróság helytálló indokai megismétlése nélkül hangsúlyozza: a felperes fellebbezésében kifejezetten nem vitatta azon elsőfokú ítéletbeli megállapítást, hogy 2019. október 11. napján a lakókhoz eljuttatott levelében a jogkövetkezmények kilátásba helyezése, illetve a „későbbi kellemetlenségek elkerülése végett” fordulat használata alkalmas arra, hogy egyes tulajdonosokban aggodalmat keltsen, nem túlzó ezért azt „fenyegető”-ként jellemezni; a fellebbezés ezzel kapcsolatos érvelést nem rögzít. Az ítéltábla maga is osztotta ugyanakkor az elsőfokú bíróság által rögzítetteket; a fenyegetés jelentése valamennyi perbeli közlés esetén annak köznap: hátrányt kilátásba helyező, aggodalmat keltő jelentésében és nem a büntetőjog szempontjából értendő,

hiszen azt a közlések címzettjeinek is ekként kellett érteniük. Mivel pedig a közlés ekként valós tartalmú, a jogsértés szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az esetlegesen sértő-e a felperesre.

[115] Az ítéltábla a 9. közléssel összefüggésben pedig azt hangsúlyozza, hogy a felperes által sem vitatottan bárki számára elérhető sajtótermékben általánosságban valóban a közös költség és a felújítási költség várható emelkedéséről nyilatkozott. Nem jóhírnévsértő, ha az alperes ezen valós ténybeli alapból arra a következtetésre jutott, hogy ez a perbeli társasházban is várható, és ezen értesülést megosztotta a tulajdonosokkal, lakókkal.

[116] Az elsőfokú bíróság a 11-14. és 15.-21. közléseket elsődlegesen azért nem tartotta jogsértőnek, mert azokat az alperes a kizárólag a felperesnek megküldött levélben, illetőleg e-mailben fogalmazta meg, így azok a felperessel kapcsolatosan kialakult társadalmi értékítélet befolyásolására fogalmilag nem alkalmasak. A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ezen megállapítását nem támadta, ami a Pp. 370. §-ának (1) bekezdésére tekintettel önmagában is kizárta ezen közlések tekintetében az elsőfokú ítélet megváltoztatását. A fellebbezésben foglaltakkal ellentétben az elsőfokú bíróság ezen közléseket, túlnyomó részben nem véleményként, hanem tényállításként minősítette (amely a már kifejtettek szerint kötötte az ítéltáblát), csupán azt állapította meg, hogy azok a felperesi állásponttal szemben nem valótlanok. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a felperes fellebbezése ezen közlésekkel összefüggésben sem rögzíti a kért megváltoztatás érdemi indokait, csupán annyit, hogy azok „egyértelmű tényállítások, fel sem merülhet, hogy véleménynyilvánítások legyenek, tartalmuk valótlan”, amely szintén a felülbírálat korlátja. Mindemellett az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, miszerint a felperes a kért tájékoztatást, iratbetekintést nem biztosította az alperesnek. Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy az alperes megalapozottan hivatkozott a beszámolóban és szöveges tájékoztatásban szereplő egyes tételek eltérésére, amely kellő alapot nyújtott azon következtetésre, hogy a gazdálkodással összefüggésben felmerülhetnek megvizsgálandó kérdések. Ezen ténybeli alapon álló vélemény csupán, hogy „visszaélés gyanúja merült fel” (12. közlés), „nem a lakók elképzelései szerint gazdálkodik” (14. közlés), hanem ... önhatalmúlag”, „vannak gyanús tételek” (18. közlés). A már kifejtettek szerint az alperes továbbá kellő alappal értékelte a felperes jogkövetkezményeket kilátásba helyező figyelmeztetését a szó köznapi értelmében fenyegetőként; figyelemmel a felek közötti folyamatosan zajló, az elektronikus levélváltásból is követhetően egyre eldurvuló hangnemű vitára, nem tekinthető jóhírnévsértőnek, ha arra a kizárólag a felpereshez eljuttatott levélben, e-mailben visszautalt.

[117] A 22. és 26. közléseket az elsőfokú bíróság szintén tényállításként minősítette, ezért nem értelmezhető azon fellebbezési előadás, amely csupán arra utal, hogy azok nem véleménynyilvánítások. Ahogyan azt az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, a felperes által készített 2020. évre vonatkozó beszámolóban és annak szöveges magyarázatában a hőszigetelés projekttel kapcsolatosan feltüntetett adatok eltértek, amelyekből az alperes nem okszerűtlenül következtetett gazdálkodási problémákra. Az „a számlaadatok valótlanok. ... Mindenki láthatja, hogy itt valami nem jó” (26. közlés) tartalmában ennek rögzítése, amelyet nem tesz valótlaná az, ha az eltérés a felperes (jelen perben nem vizsgált és bizonyított) hivatkozása szerint csupán elírás eredménye; amely hivatkozást egyébként az alperes az

„Alátámasztaniuk, iratokkal még nem sikerült!” kijelentésből következően nem fogadott el. Az elsőfokú bíróság továbbá jogszabálysértés nélkül minősítette a 25. közlést valós tényállításnak: a csatolt levelezésből megállapíthatóan a felperes valóban ilyen összeg megfizetése ellenében kívánt eleget tenni az alperes megkeresésének; a tényállítás valós tartalma körében pedig nincs annak relevanciája, hogy a felperes ezt megalapozó álláspontja jogszerű volt-e. Amennyiben pedig a tényállítás valós, az a jóhírnév megsértésére akkor sem alkalmas, ha egyébként a közös képviselő személyének negatív megítélésével járhat.

[118] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a 28-34., 36-41. és 43-52. alatti közlésekkel összefüggésben elsősorban arra kellett figyelemmel lenni, hogy azok az alperes és a felperes által képviselt társasház közötti perben benyújtott két beadványban szerepeltek. Márpedig az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott, töretlen bírói gyakorlat szerint a közigazgatási, bírósági vagy fegyelmi eljárások során tett kijelentések általában nem sértik a személyiségi jogokat. E közlések valóságtartalmát mindig az adott eljárásban kell megvizsgálni, ezért azok főszabály szerint akkor sem alapoznak meg személyiségvédelmet, ha a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként utóbb valótlannak bizonyulnak (EBH2002. 624, BH2004. 357.). E főszabály alól csak a tudatosan hamis vagy az eljárás tárgyával össze nem függő, valótlan tényállítások, továbbá azok a nyilatkozatok képeznek kivételt, amelyek – tartalmi helyességüktől függetlenül – kifejezőmódjukban indokolatlanul bántóak, lekicsinylőek (a Kúria Pfv.IV.20.276/2012/10. számú ítélete). Lehetséges, hogy egy olyan közlés, amely hatósági eljáráson kívül, nyilvánosan közzétéve jóhírnevet sértőnek minősülne, a közlés tartalmával összefüggő hatósági eljárásban, titoktartásra kötelezett személyek előtt mégsem okozza a jóhírnév megsértését (a Kúria Pfv.III.21.211/2019/9. számú határozata). A sértő jelleg megítélése során jelentősége van a kijelentés előzményeinek, a felek viszonyának. Az alperes a külső hőszigetelés beruházással összefüggő társasházi határozat érvénytelenségének megállapítása iránti indított pert, a Törvényszék ügyszám szám alatti (13/A/18. alatt csatolva) ítéletéből megállapíthatóan részben az írásbeli szavazást megelőző tájékoztatás elégtelenségével, részben a szavazólapokkal, részben a társulajdonosok szavazati jogának gyakorlásával összefüggésben. A közlések egy része ugyan valóban nem közvetlenül a támadott közgyűlési határozathoz, hanem a felperes megbízásához vagy egyéb tevékenységéhez kapcsolódik (32., 35. 40.,43., 48., 51., 52. közlések) azonban mindezek akként kapcsolódtak a per tárgyához, hogy az alperes a szövegkörnyezetből és a beadványok egészéből következően mindezzel azon jogi érvelését kívánta alátámasztani, hogy a felperesnek nem volt joga eljárni a közgyűlésen [amit jól példáz a „Mivel a megbízási szerződése el lett utasítva, így semmi joga nem lett volna a közgyűlésen bármilyen intézkedést hozni” – 34. közlés is]. Az ítéltábla is figyelemmel volt arra, hogy a felek között a viszony jelentősen elmérgesedett, a felperes saját nyilatkozatai (így a 2020. márciusában írt levélben a „habzik a szád, ...” kitétel) sem mellőzik a személyeskedő hangvételt, a felek túlfűtött, indulatokkal terhelt viszonya mutatkozott meg a felperes által kifogásolt perbeli nyilatkozatokban is; amelyek azonban sem lealacsonyítónak, sem az általános közfelfogás szerint indokolatlanul bántónak nem minősülnek.

[119] Az alperes a 28., 29. és 31. közlésekben olyan konkrét büntetőjogi tényállásokat is megjelölt, amelyeket a felperes magatartása állítása szerint megvalósított, kétségtelen, hogy ezt megállapító bírósági határozat nem létezik. Ezzel összefüggésben hangsúlyozza azonban az ítéltábla, hogy a jóhírnév megsértésének szempontjából egy bűncselekmény gyanújára történő hivatkozás nem tényállításnak, hanem a feljelentő feltevésének, tényekből levont

következtetésének, véleményének tekinthető. A jóhírnév sértés csak akkor állapítható meg, ha a feljelentés tartalma elszakad az adott ügy tárgyától, szövege kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, sértő, megalázó, burkoltan valótlan tényállítást fejez ki, vagy nyilvánvalóan ellentétes a véleményalkotás elemi szabályaival (Fővárosi Ítéltábla Pf.20266/2022/6. szám alatti ítélet), amely a polgári perben tett, azonos tartalmú kijelentések vonatkozásában is irányadó. A személyesen eljáró alperes ezen nyilatkozatait ugyan polgári perben tette, azonban az általa elérni kívánt cél – egy feljelentéssel azonosan – ez esetben is a felperes magatartásának vizsgálata volt (ahogyan azt a „Kérem vizsgálni: Btk. 195. §...” 34. közlés is példázza); a kijelentések az adott ügy tárgyától nem szakadtak el, mivel – a már kifejtettek szerint – az alperes jogi álláspontja szerint a felperes magatartását is értékelni kellett a közgyűlési határozat érvénytelensége iránti perben; amely álláspont valósága jelen perben nem vizsgálható, nem releváns. A közlések kifejezőmódja nem volt indokolatlanul bántó se, továbbá értékelni szükséges, hogy a sérelmezett közlések nem jutottak el a nyilvánossághoz, hanem az eljáró bíróság előtt maradtak (részben a beadvány hatálytalansága folytán azt még az eljáró bíróságnak sem kellett értékelnie). Ekként a felperes ezen közlésekre alapított keresete és fellebbezése sem alapos.

[120] A 30. közlés lényegében az alperes jogi álláspontja arról, hogy jelen per felperese mint a társasház képviselője azon perben nem a jóhiszemű pervitel szabályainak megfelelően jár el, a közlés ezért minősül a felperes jóhírnévét sértő valótlan tényállításnak. A 32. közlés ugyan nagyobb részt tényállítás, de a közgyűlési jegyzőkönyv és megbízási szerződés csatolásával annak valóságtartalmát az alperes kellő mértékében bizonyította. Szintén a megbízási szerződés csatolt példánya igazolja a 34. közlés első, tényállítást tartalmazó felének valóságtartalmát, míg annak másik része „így semmi joga nem lett volna...” csupán az alperes jogi álláspontja. A 36., 37., 38., 39., 40., 41., 42., 43., 51. közlésekkel összefüggésben pedig annak hangsúlyozása indokolt, hogy egy közlés akkor tekinthető tényállításnak, ha határozott, nem csupán az általánosság szintjén mozgó állítást tartalmaz, emiatt konkrétan vonatkoztatható az érintett személyekre, eseményre, körülményre. Ezen közlések ugyanakkor csupán általánosságban mozgó, objektíve nem igazolható vagy cáfolható kijelentések, amelyek az alperes véleményét tartalmazzák csupán arról, hogy a felperes tevékenysége problémákat, kérdéseket vet fel, gyanús vagy a tulajdonosokkal szembeni magatartása kifogásolható. A felperes maga sem vitatta, hogy miután az alperes saját álláspontja alátámasztására aláírásgyűjtésbe kezdett, a tulajdonosoknak írt levelében az aláíráshoz kapcsolódó lehetséges jogkövetkezményekről írt, amelyet a már kifejtettek szerint az alperes, illetve egyes tulajdonostársak akár fenyegetésként is értékelhettek, ekként a 45., 46., 47., 48., 49., 50. közlések részben valós tényállítások, részben az alperes ebből levont következtetései; ekként szintén nem sértették a felperes jóhírnévhez fűződő jogát. Hasonlóképpen nem vitatta a felperes, hogy egy közgyűlésre négy biztonsági őr kíséretében érkezett. Az, hogy ezt a tulajdonosok egy része fenyegetőként élte meg, a szubjektív benyomásuk, amely független attól, hogy a biztonsági őrök alkalmazásának volt-e indoka. Az alperes ezzel kapcsolatos perbeli nyilatkozatai (33., kisebb részben 32., 52. közlések) a valós tényekből levont alperesi következtetéseket, véleményt rögzítenek csupán, nem sértik a felperes jóhírnévhez fűződő jogát.

[121] A felperes hivatkozott továbbá a 2020. február 21. napján tett feljelentésben foglalt négy kijelentéssel (35., 42., 53. és 54. közlés) összefüggésben is jóhírnévének megsértésére. Ezzel összefüggésben is hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a töretlen bírói

gyakorlat szerint a feljelentés megtétele önmagában nem valósít meg személyiségi jogsértést, és még akkor sem szolgál kártérítési/sérelemdíjat megalapozó felelősség alapjául, ha a feljelentő egy konkrét személyt gyanúsít meg bűncselekmény elkövetésével, a büntetőeljárás pedig nem vezet e személy bűnösségének kimondásához. Az olyan feljelentés sérthet személyiségi jogot, amely indokolatlanul sértő, lejárató, rágalmazó, hitelrontó kijelentéseket, valótlan tényállításokat tartalmaz, a valóságot hamis színben tünteti fel, az észszerű gondolkodásnak nem megfelelő, önkényes, valótlan értékítéletet tartalmaz (BH2002. 223., BH2004. 357., BDT2006. 1429., BDT2006. 1376.). Emellett szükséges értékelni, hogy a feljelentés csak az arra hivatott szervekhez jut el, így csak titoktartásra kötelezett személyek előtt válik ismertté, ténylegesen nem befolyásolja a felperes társadalmi megítélését (Kúria Pfv.IV.20.291/2019/7. számú ítélete). Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a 35., 42. és 53. közlések az alperes tevékenységével összefüggő kritikát fogalmaznak meg, amelyek a feljelentés alapját is képezik; a közlések kifejezőmódjukban nem gyalázkodóak vagy indokolatlanul bántóak, ezért nem sértik a felperes jóhírnévhez fűződő jogát.

[122] Az ítéltábla részben a feljelentésben tett kijelentésekkel összefüggő, fenti kifejtett bírói gyakorlatra tekintettel nem osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját az 54. és az ezzel lényegében azonos tartalmú, polgári perben tett 55. közlés vonatkozásában. Ezzel összefüggésben az alperesi fellebbezéssel szemben nem annak tulajdonított jelentőséget, hogy az alperes hangsúlyozottan más személy által részére átadott információt adott tovább, hiszen a Ptk. 2:45. §-ának (2) bekezdésében szereplő tényállásban szereplő „híresztelés” éppen akkor valósul meg, ha valaki nem saját tudomását közli másokkal, hanem a mástól szerzett valótlan információt adja tovább, azaz terjeszti; amely esetben a jogsértés megvalósulása szempontjából a híresztelő vétlensége, jóhiszeműsége is teljesen közömbös. Ezen két közléssel összefüggésben is annak van jelentősége, hogy azokat az alperes egy hatóság előtti eljárásban: a folyamatban lévő polgári perben, illetve feljelentésben tette, amellyel összefüggésben a már kifejtettek szerint a bírói gyakorlat csak többlet tényállási elemek mellett találja megállapíthatónak a személyiségi jogsértést. A már kifejtettek szerint nem alapoz meg személyiségvédelmet, ha a feljelentő (de a peres fél is) a rendelkezésére álló információkat osztja meg az arra hivatott hatósággal (Kúria Pfv.IV.21.536/2017/4. számú döntés). A feljelentés és az alperes által indított polgári per is a társasháznak a hőszigeteléssel kapcsolatos döntésével, illetve annak a körülményeivel függött össze. A felperes nem vitatta (de ezt bíróság jogerős döntése is rögzítette), hogy a tulajdonostársak a beruházásról döntő közgyűlés előtt nem rendelkeztek kellő információval; a felperes a tulajdonosoknak csak egy, a sérelmezett közlésben szereplő élettárs által benyújtott pályázatot terjesztett elő; nem vitatottan a beruházással kapcsolatos iratokat az alperes a kérése ellenére sem tudta megtekinteni. Mindezen körülmények alapján nem tekinthető az eljárásokhoz nem kapcsolódó, észszerűtlen következtetésnek, ha az alperes a közös képviselő és a nyertes pályázó között feltételez valamilyen kapcsolatot, és ezt – annak kivizsgálása érdekében – az ügyben eljáró hatóság tudomására hozza. Erre tekintettel a felperes jóhírnévhez fűződő jogának megsértése ezen kijelentésekkel összefüggésben sem állapítható meg még akkor sem, ha az alperes ezen feltételezését az eljárásokban nem igazolták.

[123] Az elsőfokú bíróság az 57-61. alatti kijelentésekkel összefüggő kereseteket arra tekintettel utasította el, miszerint a felperes nem bizonyította, hogy az alperes a 2022. szeptember 30. napján megtartott közgyűlésen ezen kijelentéseket tette. A felperes arra helytállóan hivatkozott a fellebbezésében, hogy társasház közgyűléséről a jogszabályi

előírásoknak megfelelően készített jegyzőkönyv ugyan valóban teljes bizonyító erejű magánokirat, amely a Pp. 325. §-ának (3) bekezdése szerint az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyító erővel bizonyítja, hogy az okirat aláírója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetve elfogadta vagy magára kötelezőnek ismerte el. A perben ugyanakkor rendelkezésre áll tanú5 tanúvallomása, amely szerint a jegyzőkönyvvezetés nem szó szerint történt, hanem csak az elhangzottak lényegét rögzítették (31. alatti jegyzőkönyv 11. oldala), előadása szerint a jegyzőkönyvvezető kézzel írta le, ami történt. Az ítéltábla értékelte, hogy a másfél óras megismételt közgyűlésről készített jegyzőkönyv ritkásan szedve is mindössze 5 és fél oldal, amely már a határozatokat és a szavazások eredményét is tartalmazza. Mindebből következően az elsőfokú bíróság okszerűen, logikai ellentmondástól mentesen következtetett arra, hogy önmagában a közgyűlési jegyzőkönyv nem alkalmas annak igazolására, miszerint az alperes kifejezetten a keresetben a terhére rótt kijelentéseket tette; márpedig – ahogyan az elsőfokú bíróság is helytállóan kifejtette – a személyiségi jog megsértése miatt indított perekben döntő jelentőséggel bír a közlés pontos szövege, megfogalmazása, de a kontextusa és az elhangzásának körülményei is. A felperesi fellebbezéssel összefüggésben nem volt annak jelentősége, hogy az alperes az általa készített hangfelvétel eredetiségével kapcsolatos szakértői bizonyítást nem vállalta, mert a perben a Pp. 265. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes bizonyítási érdekében tartozott annak igazolása az alperesi vitatással szemben, hogy az alperes pontosan a keresetben hivatkozott kijelentéseket tette; amely bizonyítási kötelezettségének a felperes túlnyomó részt nem tett eleget, amely a felperes terhére esik.

[124] Az ítéltábla ugyanakkor figyelemmel volt arra, hogy tanú3 határozottan emlékezett arra, miszerint az alperes részéről az 56., 58. és 60. közlések elhangzottak. Az 56. közléssel összefüggésben a felperes maga is annak becsületsértő jellegére hivatkozott, amellyel kapcsolatos álláspontját az ítéltábla később fejt ki; az 58. és 60. közlések pedig a tárasházi közgyűlés felfokozott hangulatában az alperes valós ténybeli alapokon nyugvó következtetéseit, véleményét, kritikáját rögzítik, ekként nem sértik a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Az 57. és 59. közlésekre vonatkozóan a tanú egyértelmű nyilatkozatot nem tett, míg a 61. közlésre vonatkozóan állította, hogy az nem hangzott el. tanú6 tanú nem emlékezett arra sem, hogy részt vett-e ezen közgyűlésen, az ott elhangzottakat visszaidézni nem tudta. Az elsőfokú bíróság mindezeket a Pp. 279. § szerint mérlegelve helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy nem bizonyított, miszerint az alperes szó szerint az 57., 59., és 61. közléseket tette volna, ennek hiányában azok jogsértő volta sem vizsgálható.

[125] Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül utasította el a felperes becsület megsértésére alapított keresetét is. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a véleménynyilvánítás szabadsága kiterjed az értékítéletet kifejező, az egyén személyes meggyőződését közlő megszólalásokra, függetlenül attól, hogy a vélemény értékes vagy értéktelen, helyes vagy helytelen, tiszteletre méltó vagy elvetendő {3145/2018. (V. 7.) AB határozat Indokolás [53] bekezdés}. Az Európai Emberi Jogi Bíróság gyakorlata szerint a véleménynyilvánítás szabadsága alkalmazandó azokra az információkra vagy eszmékre is, amelyek sértenek, megütközést keltenek vagy felkavarnak; ezek a pluralizmus, a tolerancia és a nyitottság követelményei, amelyek nélkül nem létezik egy demokratikus társadalom” (ld. Oberschlick v. Austria (no. 1), 23 May 1991, § 57, Series A no. 204). [EJEB, Uj kontra Magyarország, (23954/10) 2011. július 19., 19. bekezdése]. A véleményszabadság korlátját képezi, hogy nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső,

így a magán- vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja a pusztá megalázás, illetve bántó vagy sértő kifejezések használata. {Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) AB határozat, indokolás [60], [62]}; {Alkotmánybíróság 13/2014. (IV. 18.) AB határozat, indokolás [40]}. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor jogszabálysértés nélkül, az irányadó bírói gyakorlatnak megfelelően állapította meg, hogy a felperes által kifogásolt kijelentések nem ekként minősülnek.

[126] Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette a felperes Ptk. 2:44. §-ának (1) bekezdésén alapuló magasabb tűrési kötelezettségét. A közös képviselőt a következőket bírói gyakorlat szerint a társasház ügyeit tekintve közéleti szereplőnek kell tekinteni. Nem kizárólag politikai szerepet vállaló vagy közhatalmat gyakorló személy minősülhet ugyanis közéleti szereplőnek [7/2014. (III. 17.) AB határozat]; a társasház mint közösség szempontjából a közös képviselő, aki a társasház-közösség által választott, azt képviselő, annak ügyeit intéző tisztségviselő, mindenképpen olyan személynek minősül, akinek tevékenysége a társasház szempontjából közügy (az elsőfokú bíróság által felhívott döntés mellett például: Fővárosi Ítéltábla Pf. 20.749/2018/5.). A társasház gazdálkodásával, a felújítással és azzal kapcsolatos pályázattal, a fogadóórával, az iratok megtekintésének biztosításával vagy megküldésével kapcsolatos közlések – amelyek közé valamennyi peresített nyilatkozat illeszkedik – a felperes mint közös képviselő tevékenységéhez kapcsolódnak, ekként azokkal összefüggésben a felperest fokozott tűrési kötelezettség terheli.

[127] A közlés becsületsértő jellegének értékelése során emellett arra kell figyelemmel lenni, hogy egy közlés sértő jellegének megítélése során pedig nem az egyéni érzékenység, hanem az általános élettapasztalat alapján lehet megítélni, hogy az alkalmas-e az érintett személy sérelmének kiváltására (BH2019. 13.); azt kell vizsgálni tehát, hogy a közvélemény miként értékeli az adott megfogalmazásokat. Márpedig egyes kifejezések tartalma, sértő jellege a mindennapi közbeszédben – részben gyakori használatuk részben a közbeszéd fokozódó eldurvulása miatt – „elinfájlódott”. A felperes által a 27. közlésben kiemelt „jellemtelen” és 56. közlésben kiemelt „gusztustalan” jelzők kifejezések ugyan kétségtávol negatív, elítélő véleményt fogalmaznak meg a felperesről, de ez a jellemzés nem tekinthető sem a felperes becsületét, sem a méltóságát sértő közlésnek. Ezeket és ehhez hasonló kijelentéseket a közvélemény ma már nem tekinti sem megalázónak, sem a kifejezőmódjában különösen bántónak, márpedig a már kifejtettek szerint a jogsértés megállapításánál elsősorban nem az érintett személy szubjektív érzését kell megítélni, hanem azt kell vizsgálni, hogy a közmegítélés alapján sértőnek lehet-e minősíteni. Az elsőfokú bíróság helytállóan minősítette akként, hogy ezen kijelentésekkel az alperes nem lépte át a szabad véleménynyilvánítás korlátait.

[128] Az ítéltábla mindezekre tekintettel azt állapította meg, hogy az alperes a keresetben meghatározott 1-26., 28-55. és 57-61. közlésekkel nem sértette meg a felperes jóhírnévhez való jogát és a 27. és 56. alatti kijelentések nem sértették a felperes becsületét sem, ezért a jogsértések megállapítására irányuló keresetek, valamint a személyiségi jogsértéshez kapcsolódó objektív és szubjektív szankciók iránti keresetek teljes elutasításának volt helye, az ítéltábla az ezekkel összefüggésben az elsőfokú ítéletben, a fellebbezésekben és a fellebbezési ellenkérelmekben kifejtetteket érdemben nem vizsgálta.

[129] A kereset teljes elutasítása folytán a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes perköltségét a felperes köteles megtéríteni; ekként okafogyottá vált a felperesnek a perköltségre vonatkozó másodlagos fellebbezése és azzal kapcsolatos érvelése. Az alperes az elsőfokú eljárásban perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján számította fel, azonban az elsőfokú bíróság fellebbezéssel nem támadott megállapítása szerint az óradíjban meghatározott ügyvédi munkadíjjal kapcsolatosan tevékenységkimutatást nem csatolt, ezért részére csak a tárgyaláson töltött idő figyelembevételével volt munkadíj megállapítható összesen 936 250 forint + áfa összegben. Az elsőfokú bíróság ezen döntése és indokolása a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint az ítéltáblát is kötötte, ezért ezen elsőfokú munkadíj megfizetésére kötelezte a felperest. A teljes pervesztesége folytán a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján továbbá a felperes köteles megfizetni a teljes feljegyzett 300 000 forint kereseti illetéket is.

[130] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét annak fellebbezett részében a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta és a felperes kereseteit elutasította, valamint a felperest kötelezte az alperes elsőfokú perköltségének és a feljegyzett kereseti illetéknek a megfizetésére, míg ezt meghaladóan – a felperes fellebbezésével érintett körben – az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[131] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, míg a felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ekként a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése szerint a felperes köteles megfizetni az alperes másodfokú perköltségét. Az alperes másodfokú perköltségként a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024 (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: új Ükr.) 2. §-ának (1) bekezdése szerint a megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíjat számította fel, a fellebbezéssel, fellebbezési ellenkérelemmel és észrevételekkel összefüggésben összesen 8 óra figyelembevételét kérte (3+3+2), amelyre tekintettel az ítéltábla a felperest összesen 280 000 forint + áfa másodfokú ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte (az alperes a másodfokú tárgyalással összefüggésben munkadíjat, költséget kifejezett nyilatkozattal nem számított fel). A felperes a másodfokú eljárással felmerült költségeit a Pp. 83. §-ának (5) bekezdése szerint maga köteles viselni.

[132] A felperes fellebbezésével összefüggésben 320 000 forint (a virtuális perköltségre vonatkozó gyakorlat kizárólag a felek perköltségével összefüggésben irányadó, az illeték alapját az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény rendelkezései határozzák meg, ezeknek a személyiségi jogi perekben irányadó értelmezése szerint az illeték alapja a vitatott 4 000 000 forint sérelemdíj volt), míg az alperes fellebbezésével 80 000 forint illeték merült fel, az ítéltábla a Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján ezen 400 000 forint feljegyzett illeték viselésére kötelezte a pervesztes felperest. Az illeték megtérítésére vonatkozó további kötelezés az Itv. 78. §-ának (4) bekezdésén és a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2026. július 7.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k.
bíró